

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

19 март 1991 година*

„Конкуренция на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства”

По дело С-202/88

Френската република, за която се явява г-н Jean-Pierre Puissochet, директор на правния отдел в Министерство на външните работи, в качеството на представител, и от г-н Géraud de Bergues,, помощник-секретар на външните работи в същото министерство, в качеството на допълнителен представител, със съдебен адрес в Люксембург, френско посолство, 9, boulevard Prince-Henri,

жалбоподател,

подпомаган от

Италианската република, представлявана от г-н Luigi Ferrari Bravo, началник на правния отдел, и г-н Ivo M. Braguglia,, държавен адвокат, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в италианското посолство, 5, rue Marie-Adélaïde,

Кралство Белгия, за което се явява адв. Eduard Marissens, член на адвокатска колегия в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург, адвокатска кантора на адв. Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

Федерална република Германия, за която се явява г-н Martin Seidel, министър във Федералното министерство на икономиката, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, германско посолство, 20-22, avenue Émile-Reuter,

и

Република Гърция, за която се явява г-н Nikos Frangakis, правен съветник в постоянното представителство на Гърция в Европейските общности, от адв. Stamatina Vodina, адвокат, член на правния отдел в постоянното представителство на Гърция в Европейските общности, и от г-жа Galateia Alexaki, адвокат, правен сътрудник в Министерство на икономиката, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в гръцкото посолство, 117, Val Sainte-Croix,

встъпили страни,

* Език на производство то: френски.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н Jean-Louis Dewost, генерален директор на правния отдел, г-н Goetz zur Hausen, правен съветник, и г-н Luis Antunes,, член на правния отдел на Комисията, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, в офиса на г-н Guido Berardis, член на правния отдел, център Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет частична отмяна на Директива 88/301/ЕИО на Комисията от 16 май 1988 г. относно конкуренцията на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства,

СЪДЪТ,

в състав: г-н O. Due, председател, г-н G. F. Mancini, г-н T.F. O' Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председатели на състава, г-н C. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler и г-н M. Zuleeg, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

след като се запозна с доклада по делото,

след като изслуша устните съображения на страните в заседанието от 26 октомври 1989 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат заседанието на 13 февруари 1990,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в Съда на 22 юли 1988 г., Френската република предявява пред Съда, на основание първата алинея от член 173 от Договора за ЕИО, иск за отмяна на членове 2, 6 и 7, а доколкото е необходимо и на член 9, от Директива 88/301/ЕИО на Комисията от 16 май 1988 г. относно конкуренция на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства (ОВ 1988 L 131, стр. 73). Италианската република, Кралство Белгия, Федерална република Германия и Република Гърция встъпват в производството на страната на Френската република.

2. Директива 88/301 е приета на основание член 90, параграф 3 от Договора. Съгласно член 2 от тази директива държавите-членки, които са предоставили специални или изключителни права на предприятия за внос, проучване на пазара,

свързване, пускане в действие и поддържане на крайни далекосъобщителни устройства, са длъжни да обезпечат, че тези права са отнети и да уведомят Комисията за взетите мерки или приети разпоредби за тази цел.

3. Съгласно член 3 държавите-членки следва да гарантират правото на стопанските субекти да осъществяват внос, проучват пазара, свързват, пускат в действие и/или поддържат крайни далекосъобщителни устройства. Въпреки това, държавите-членки могат:

при липсата на технически спецификации, да откажат свързването и пускането в действие на крайни устройства, когато последните, според обосноваването становище на посочения в член 6 орган, не отговарят на основните изисквания, предвидени в член 2, точка 17 от Директива 86/361/ЕИО на Съвета от 24 юли 1986 г. относно първоначалния етап от взаимното признаване на съответно одобрение на типа за крайни далекосъобщителни устройства (ОВ 1986 L 217, стр. 21); да изискат от стопанските субекти да притежават технически квалификации, необходими за свързване, пускане в действие и поддържане на крайни устройства на основата на обективни, недискриминационни и широко достъпни критерии.

4. Съгласно член 6 от директивата държавите-членки са длъжни от 1 юли 1989 г. да възложат отговорността за изготвяне на спецификации, надзор върху тяхното изпълнение и предоставяне на съответно одобрение на типа от орган, независим от държавните или частни предприятия, които предлагат стоки и/или услуги в областта на далекосъобщенията.

5. Член 7 изисква от държавите-членки да предприемат необходимите действия с оглед възможността на потребителите да прекратят, с предизвестие с максимален срок от една година, договорите за наем или поддръжка, свързани с крайни устройства, които към момента на сключването на тези договори са били обект на предоставени на определени предприятия специални или изключителни права.

6. На последно място, в края на всяка година държавите-членки са длъжни, съгласно член 9, да предоставят на Комисията отчет, който Ж позволява да контролира спазването на разпоредбите на членове 2, 3, 4, 6 и 7.

7. За по-пълно запознаване с обстоятелствата по делото, хода на производството и правните доводи и становища на страните, се препраща към доклада за заседанието, посочен и обсъден, единствено доколкото това е необходимо за мотивите на Съда.

8 Френското правителство изтъква четири правни основания, като твърди наличието на злоупотреба с процесуални права, липса на правомощия на Комисията, неспазване на принципа на пропорционалност и нарушение на основни процесуални изисквания. Като част от правните доводи, свързани с липсата на правомощия, френското правителство също така претендира, че Комисията

неправилно е приложила правилата на Договора. Тъй като това твърдение на практика представлява самостоятелно основание, то ще бъде разгледано отделно.

I – По правната страна на спора

9. Изложените в настоящия случай правни основания и аргументи се свързват по същество с тълкуването на член 90 от Договора. Съгласно параграф 3 от този член, на основата на която е приет оспорван регламент, “Комисията е длъжна да обезпечи прилагането на разпоредбите на този член, а, при необходимост, да отправя съответни директиви или решения към държавите-членки”.

10. В случаите на държавни предприятия или предприятия, на които държавите-членки предоставят специални или изключителни права, член 90, параграф 1 забранява на държавите-членки по принцип да приемат или да поддържат в сила мерки, които противоречат на съдържащите се в Договора правила, по-специално тези, предвидени в член 7 и членове 85 - 94.

11. Член 90, параграф 2 предвижда, че предприятия, на които е възложено извършването на услуги от обществен икономически интерес, са подчинени на тези правила и най-вече на нормите относно конкуренцията, доколкото тяхното приложение не възпрепятства изпълнението, от правна или фактическа гледна точка, на поверените на тези предприятия специални задачи, при условие все пак, че развитието на търговията не е засегнато в степен, която би противоречала на интересите на Общността.

12. Като позволява отклонения от общите правила на Договора при определени условия, тази разпоредба цели да съчетае интереса на държавите-членки от използването на някои предприятия, по-специално в публичния сектор, като инструмент за икономическа или данъчна политика, с интереса на Общността от спазването на правилата относно конкуренцията и запазването на единството на общия пазар.

13. В съображение 11 от преамбюла на атакуваната директива, Комисията постановява, че условията за прилагане на изключението в член 90, параграф 2 от Договора не са изпълнени. Нито френското правителство, нито встъпилите трети лица са оспорили това. Следователно, спорът попада в обхвата на параграфи 1 и 3 от член 90 от Договора.

14. Доколкото дава възможност на Комисията да издава директиви, член 90, параграф 3 от Договора я оправомощава да приема общи правила, които уточняват задълженията съгласно Договора, които обвързват държавата-членка по отношение на посочените в член 90, параграф 1 и параграф 2 предприятия.

15. Следователно, правните основания и аргументи на страните трябва да се разглеждат в светлината на въпроса дали в настоящия случай Комисията е останала в границите на възложените ѝ от Договора законодателни правомощия.

II – Злоупотреба с процесуални права

16. С първия си правен довод френското правителство твърди, че Комисията е приела оспорваната директива съгласно член 90, параграф 3 от Договора вместо да образува предвиденото в член 169 производство. Според него член 90, параграф 3 дава право на Комисията да информира държавите-членки в случаите, в които не е ясно как следва да се изпълнява Договора и кои средства трябва да се използват за обезпечаване на това изпълнение. Напротив, когато е видно, че дадена мярка изцяло противоречи на Договора и незабавно трябва да се преустанови, е необходимо да се прибегне към член 169.

17. В тази връзка следва да се поддържа, че член 90, параграф 3 от Договора дава право на Комисията, посредством директиви, да уточнява в общи линии задълженията съгласно член 90, параграф 1. Комисията упражнява това правомощие когато, без да отчита съществуващата особена ситуация в различните държави-членки, определя конкретните условия на техните задълженията съгласно Договора. Поради самото естество на това право, чрез него не може да се установи неизпълнението от дадена държава-членка на определено задължение съгласно Договора.

18. Въпреки това, от съдържанието на директивата, предмет на настоящото производство, е видно, че Комисията е определила единствено в общи линии задълженията, обвързващи съгласно Договора държавите-членки. Следователно директивата не може да се тълкува като установяваща неизпълнението от дадена държава-членка на определено задължение съгласно Договора, поради което правният довод, изтъкнат от френското правителство, трябва да се отхвърли като неоснователен.

III – Компетентност на Комисията

19. С второто си правно искане френското правителство, подкрепено от встъпилите трети лица, твърди, че приемайки директива, предвиждаща отнемане на специални или изключителни права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и/или поддържане на крайни далекосъобщителни устройства, Комисията е превишила възложените Ж от член 90, параграф 3 от Договора надзорни правомощия. Според френското правителство тази разпоредба предполага съществуването на специални и изключителни права. Поради това възгледът, че поддържането на тези права само по себе си представлява мярка по смисъла на член 90, пренебрегва обхвата на този член.

20. Освен това белгийското и френското правителство твърдят, че предвиденото в директивата реструктуриране на отрасъла на далекосъобщенията е от компетентността единствено на Съвета съгласно член 100а. Белгийското и италианското правителство твърдят също така, че директивата противоречи на член 87 от Договора, доколкото единствено Съветът има право да приема правила за прилагане на членове 85 и 86 от Договора в определени отрасли.

21. По отношение на първия аргумент, на първо място трябва да се посочи, че възложеното на Комисията право на надзор включва съгласно член 90, параграф 3, възможност за уточняване на произтичащите от Договора задълженията. Следователно, съдържанието на това правомощие зависи от обхвата на правилата, чието спазване трябва да бъде обезпечено.

22. На следващо място, необходимо е да се отбележи, че макар този член да предполага съществуването на предприятия, притежаващи определени специални или изключителни права, от това не следва, че всички специални или изключителни права по необходимост са съвместими с Договора. Това зависи от различни правила, към които препраща член 90, параграф 1.

23. Във връзка с твърдението, че Комисията е иззела правомощия, възложени на Съвета по силата на членове 87 и 100а от Договора, тези разпоредби следва да се сравнят с член 90, като се вземе предвид съответно техния предмет и цел.

24. Член 100а се отнася до приемането на мерки за сближаване на разпоредбите, предвидени в законови или подзаконови нормативни актове на държавите-членки, които имат за предмет създаването и функционирането на вътрешния пазар. Член 87 се отнася за приемането на съответни регламенти или директиви за прилагане на предвидените в членове 85 и 86 принципи, а именно приложимите спрямо всички предприятия правила относно конкуренцията. Относно член 90, същият се отнася до мерките, приети от държавите-членки по отношение на предприятия, с които се намират в посочените в разпоредбите на този член специфични правоотношения. Единствено във връзка с тези мерки, член 90 възлага на Комисията задължение за осъществяване на надзор, което, при необходимост, може да се упражнява чрез приемане на директиви и решения спрямо държавите-членки.

25. Следователно се налага извода, че предметът на възложеното на Комисията право съгласно член 90, параграф 3 е различно и по-специфично, от правомощието, предоставено на Съвета по силата на член 100а или член 87.

26. Следва също така да се отбележи, както Съдът е посочил в решението от 6 юли 1982 г. съединените за разглеждане дела от 188 до 190/80 (параграф 14 от решението по делото (Франция, Италия и Обединено кралство срещу Комисията, точка 14, по дела 188/80, 189/80 и 190/80, Recueil, стр. 2545), че възможността Съветът по силата на общото си правомощие съгласно други членове от Договора да предвижда правила, съдържащи разпоредби, които засягат специфичната сфера на член 90, не изключва упражняването на правото, предоставеното от член 90 от Комисията.

27. Следователно правният довод за липса на права на Комисията следва да бъде отхвърлен.

IV – По принципа за съразмерност

28. Във връзка с твърдението си за наличие на нарушение на принципа за съразмерност, френското правителство твърди, че Комисията не е използвала подходящи средства, за да прекрати всякаква злоупотреба от страна на далекосъобщителни предприятия с техни специални или изключителни права. Поради това този правен довод се свързва с аргументите за злоупотреба с процесуални права и липса на правомощия, които бяха отхвърлени; следователно не следва да се разглежда отделно.

V – Приложение на правилата на Договора

29. Френското правителство и встъпилите трети лица твърдят, че членове 2, 6, 7 и 9 от директивата са незаконосъобразни, тъй като неправилно се основават на нарушение от страна на държавите-членки на членове 30, 37, 59 и 86 от Договора.

30. С оглед изложеното по-горе, това твърдение трябва да се тълкува като оплакване срещу неправилното приложение от страна на Комисията на цитираните по-горе разпоредби на Договора. Следователно членове 2, 6, 7 и 9 от Директива 88/301 трябва да се разглеждат в светлината на основанията за приемането им.

1. Законосъобразност на член 2 от Директива 88/301 (отнемане на специални и изключителни права)

31. Член 2 от атакуваната директива изисква от държавите-членки, предоставили на предприятия специални или изключителни права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и/или поддържане на крайни далекосъобщителни устройства, да отнемат тези права и да уведомят Комисията за взетите мерки или приети разпоредби за тази цел.

32. Следователно директивата се отнася от една страна до изключителните права, а от друга, до специалните права. Целесъобразно е да се следва това разграничение при разглеждане на настоящото оплакване.

33. По отношение на изключителните права за внос и проучване на пазара трябва да се има предвид, че съгласно постоянната съдебна практика (вж., по-специално Решение от 11 юли 1974 г., точка 5, по дело 8/74, Recueil, стр. 837), забраната на еквивалентни на количествени ограничения мерки, предвидени в член 30 от Договора, се прилага спрямо всички приети от държавите-членки търговски правила, които биха могли, пряко или непряко, действително или потенциално, да възпрепятстват търговията в рамките на Общността.

34. В тази връзка следва на първо място да се отбележи, че съществуването на изключителни права за внос и проучване на пазара лишава търговците от възможност да продават продуктите си на потребители.

35. На второ място, трябва да се посочи, че отрасълът на крайните устройства се характеризира с разнообразието и техническото естество на въпросните продукти и

следващите от това ограничения. При тези обстоятелства липсва сигурност, че притежателят монополист може да предложи цялата гама от достъпни на пазара модели, да уведомява потребителите за състоянието и функционирането на всички крайни устройства и да гарантира тяхното качество.

36. Следователно изключителните права за внос и проучване на пазара във връзка с крайните далекосъобщителни устройства могат да ограничат търговията в рамките на Общността.

37. По отношение на въпроса дали тези права могат да бъдат обосновани, следва да се отбележи, че в член 3 от оспорваната директива Комисията е уточнила степента и границите на отнемането на специални и изключителни права, като се вземат предвид определени изисквания, като например изброените в член 2, точка 17 от Директива 86/361 на Съвета, а именно безопасност на ползвателя и служителите на обществени далекосъобщителни оператори, защита на обществени далекосъобщителни мрежи от вреди и взаимно свързване на крайни устройства в обосновани случаи.

38. От своя страна френското правителство не оспорва член 3 от атакуваната директива, нито пък твърди наличието на други основни изисквания, с които в настоящия случай Комисията е следвало да се съобрази.

39. При тези обстоятелства Комисията е имала право да приеме за несъвместими с член 30 от Договора изключителните права за внос и проучване на пазара във връзка с крайните далекосъобщителни устройства.

40. По отношение на изключителните права, свързани със свързването, пускането в действие и поддържането на крайните далекосъобщителни устройства, съображение 6 от преамбюла на директивата постановява, че:

“... Запазването на изключителни права в тази област би било равнозначно на запазване на изключителни права за проучване на пазара ...”

41. В тази връзка, на първо място следва да се има предвид, че съгласно постоянната съдебна практика членове 2 и 3 от Договора имат за цел създаването на пазар, който се характеризира със свободно движение на стоки и лоялна конкуренция (вж., по-специално решение по дело 229/83, *Lecière*, точка 9, по дело 229/83, *Rescueil*, стр. 1). Поради това, член 30 и следващите трябва да се тълкуват в светлината на този принцип, което означава, че е необходимо да се вземе предвид съдържанието на член 3, буква е) от Договора относно конкуренцията.

42. На следващо място, трябва да се отбележи, че при пазари, които притежават описаните по-горе характеристики (вж. точка 35), не е сигурно, че притежателят на изключителни права за свързване, пускане в действие и поддържане на крайните далекосъобщителни устройства може и е склонен да гарантира надеждността на тези услуги за всички видове крайни устройства, достъпни на пазара, и оттам

тяхното използване. Ето защо след отнемането на изключителните права за проучване на пазара, стопанските субекти ще трябва да са в състояние сами да свързват, пускат в действие и поддържат устройствата, така че да могат извършват проучвателна си дейност в условията на лоялна конкуренция.

43. Следователно правилно Комисията е счела, че изключителните права за свързване, пускане в действие и поддържане на крайните далекосъобщителни устройства противоречат на член 30.

44. От посоченото по-горе следва, че Комисията основателно е изисквала отнемането на изключителните права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и поддържане на крайните далекосъобщителни устройства.

45. Относно специалните права, трябва да се отбележи, че нито разпоредбите на директивата, нито нейният преамбюл уточняват вида права, за които в действителност става въпрос, нито по какъв начин тяхното съществуване противоречи на различните разпоредби на Договора.

46. Следователно Комисията не е обосновала задължението за отнемане на специални права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и поддържане на крайните далекосъобщителни устройства.

47. По член 2 трябва да се обяви за нищожен в частта относно отнемането на тези права.

2. Законосъобразност на член 6 от Директива 88/301 (изготвяне на спецификации, надзор върху тяхното изпълнение и предоставяне на съответно одобрение на типа за крайни устройства)

48. Съгласно член 6 от оспорваната директива, държавите-членки са длъжни от 1 юли 1989 г. да възложат отговорността за изготвянето на посочените в член 5 от директивата спецификации, надзора върху тяхното изпълнение и предоставянето на съответно одобрение на типа от орган, независим от държавните или частни предприятия, които предлагат стоки и/или услуги в областта на далекосъобщенията.

49. Съображение 9 от преамбюла на директивата гласи следното:

“ ... С оглед прозрачното, обективно и недискриминационно прилагане на процедури, свързани с технически спецификации и съответно одобрение на типа, изготвянето и приложението на тези правила трябва да се предостави на органи, независими от конкурентите на въпросния пазар ...”.

50. Съображение 17 от преамбюла на директивата гласи следното:

“Надзорът върху одобрените спецификации и правила не може да се предоставя на конкурент на пазара на крайни съоръжения, поради очевидния конфликт на интереси. Следователно държавите-членки трябва да обезпечат възлагането на отговорността за изготвяне на одобрени спецификации и правила на орган, независим от оператора на мрежата или друг конкурент на пазара на крайни устройства.

51. Необходимо е да се посочи, че система на лоялна конкуренция, подобна на предвидената в Договора, може да се обезпечи единствено като се гарантират равните възможности на различните стопански субекти. Да се предостави изготвянето на спецификации за крайни устройства, надзора върху тяхното изпълнение и предоставянето на съответно одобрение на типа на предприятие, което пуска на пазара такива устройства, е равносилно на това да му се възложи правото да определя произволно кое крайно устройство може да се свърже с обществената мрежа, и по този начин да се предостави на съответното предприятие очевидно предимство пред неговите конкуренти.

52. В резултат на това Комисията с основание е искала да възложи отговорността за изготвянето на технически спецификации, надзора върху тяхното изпълнение и предоставянето на съответното одобрение на типа от орган, независим от държавните или частни предприятия, които предлагат конкурентни стоки и/или услуги в областта на далекосъобщенията.

3. Законосъобразност на член 7 от Директива 88/301 (прекратяване на договори за отдаване под наем и поддръжка)

53. Член 7 от оспорваната директива изисква от държавите-членки да предприемат необходимите действия за прекратяване, с предизвестие с максимален срок от една година, на договорите за отдаване под наем или поддръжка на крайни устройства, обект на изключителни или специални права, предоставени на определени предприятия към момента на сключването на съответните договори.

54. Съображение 18 от директивата гласи, че:

“Притежателите на специални или изключителни права върху въпросните крайни устройства са могли да наложат на клиентите си дългосрочни договори, пречателни за голям период от време практическия ефект от въвеждането на свободна конкуренция. Следователно на ползвателите трябва да се даде право да получат изменение на срока на техните договори”.

55. В това отношение е необходимо да се отбележи, че член 90 от Договора предоставя права на Комисията единствено във връзка с държавните мерки (вж. точка 24) и че на нелоялната конкуренция от страна на предприятия по тяхна инициатива може да се противодейства единствено чрез индивидуални решения, приети съгласно член 85 и 86 от Договора.

56. Нито от разпоредбите на директивата, нито от нейния преамбюл е видно, че притежателите на специални или изключителни права са били принудени или насърчени от държавни нормативни актове да сключат дългосрочни договори.

57. Следователно член 90 не може да се приеме като подходящо правно основание за премахване на пречките пред конкуренцията, считани за резултат от посочените в директивата дългосрочни договори. Поради това, член 7 трябва да се обяви за нищожен.

4. Законосъобразност на член 9 от Директива 88/301 (годишен отчет)

58. Член 9, който задължава държавите-членки в края на всяка година да предоставят на Комисията отчет, въз основа на който да се контролира спазването на определени разпоредби от директивата, следва също да се обяви за нищожен, доколкото се отнася до разпоредбите на член 2 относно специалните права и до член 7 от атакуваната директива.

VI – Нарушение на основни процесуални изисквания

59. Френското правителство твърди също така, че оспорваната директива не съдържа адекватни основания.

60. Необходимо е да се посочи *in limine*, че този правен довод трябва да се разглежда единствено, доколкото се отнася до аспекти на атакуваната директива, които не са били вече обявени за недействителни.

61. В тази връзка следва да се отбележи, че мотивите на Комисията да изиска отнемане на изключителните права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и поддържане на крайни устройства личат достатъчно ясно от преамбюла на директивата. Същото е вярно и за задълженията, възложени на държавите-членки съгласно член 6 от оспорваната директива.

62. Поради това, правният довод за нарушение на основни процесуални изисквания не може да бъде споделен.

VII – По съдебните разноски

63. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна е длъжна да заплати съдебните разноски. Въпреки това, член 69, параграф 3, алинея 1 посочва, че Съдът може да определи всяка от страните да заплати изцяло или частично направените от нея разноски, в случай че едно или повече искания на страните бъдат отхвърлени. Доколкото исканията на Френската република са частично уважени, всяка от страните, включително и встъпилите страни, следва да заплатят направените от тях разноски,

По изложените съображения Съдът реши:

1) Обявява член 2 от Директива 88/301/ЕИО на Комисията от 16 май 1988 г. относно конкуренцията на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства за нищожен, доколкото изисква от държавите-членки, които предоставят на предприятия специални права за внос, проучване на пазара, свързване, пускане в действие и/или поддържане на крайни далекосъобщителни устройства, да отнемат тези права и да уведомят Комисията за взетите мерки или приети разпоредби за тази цел.

2) Обявява за нищожен член 7 от директивата.

3) Обявява за нищожен член 9 от директивата, доколкото препраща към разпоредбите на член 2, които се отнасят до специалните права и към член 7 от директивата.

4) Отхвърля останалата част от иска.

5) Осъжда страните да заплатят направените от тях разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 март 1991 година.

Подписи